

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

En stunds tystnad.

— Hvad har det blifvit af La Chenaye's band? — återtog Sulpice.

— Det är skingradt, dödadt, arresteradt eller hängdt! — svarade Jehan lakoniskt.

— Hvad tänker du på, Sulpice? — frågade Mathieu.

Sulpice betraktade forskande sina båda kamrater.

— Man skulle kunna försöka, — svarade han.

— Huru?

— Hören, mina barn!

De tvenne tjufvarne flyttade sig intill honom.

— Polisen känner till hemligheten med grottorna, — återtog Sulpice; — och jag har fått veta af en utaf polissoldaterna, en vän till mig, att, såsnart afrättningen försiggått, skola trupper skickas till grottorna, för att taga dem i besittning. — Nu ligga grottorna öde ... ingen polissoldat bevakar ingången ... La Chenaye är tagen ... hans anhängare förföljda ...

— Och grottorna innesluta kanske dertill rikedomar, som vi ej känna till! — afbröt Mathieu.

— Det var just, hvad jag ville säga.

— Vi kunna således nu handla utan fruktan att bli störda i våra forskningar.

— Fullkomligt.

— En god idé, Sulpice! Vi riskera ju dessutom intet?

— Nästan ingenting! En onödig promenad.

— Näväl! jag har lust att promenera! — sade Mathieu.

— Då framåt marsch!

— Huru skola vi gå?

— Vi bege oss dit till sjös; det är först och främst mindre tröttande och det är dessutom bekvämare att stiga upp än ned; jag har en repstege, försedd med goda krampor; vi skola taga den med.

De tre vännerna trängde sig genom folkhoppen och lemnade salutorget i detsamma deliquent-tåget visade sig.

De togo hvarandra under armen, gingo utför stora gatan ned till sjön, hvarest de stannade, der badhuset nu ligger, d. v. s. vid sjelfva foten af klipporna.

En båt låg fastgjord ett par famnar från land. Tjufvarne vadade ditut, stego i båten och rodde bort mot Etretat.

— Vi ha en timmas försprång på oss! — anmärkte Mathieu.

— Det är ej mycket, — svarade Sulpice; — men det är tillräckligt.

— Enligt min åsigt, tillade Jehan, skola vi, om vi lyckas i vårt företag, genast begifva oss till Havre, utan att återvända till Fécamp. Luftens derstädes är farlig för oss; och hvem vet dessutom, La Chenaye skulle nog med repet om halsen, för att litet fördröja dödsstunden, kunna gifva några små upplysningar, och ... dessa upplysningar skulle måhända kunna var obehagliga nog för oss.

— Möjligt! — sade Mathieu.

— I Havre återigen kunna vi vara lugna.

De tre männen fortsatte under tystnad roden, tills de framkommo till det önskade stället.

— Vänta! — sade Jehan och höjde åran, som stött emot en fast kropp i vattnet, hvad är detta?

— Ett rep! — utropade Mathieu och lutade sig öfver relingen.

— Ett rep med dugtiga knutar! — tillade Sulpice.

— Se, repet är fastgjordt på klippan!

Båten befann sig nu verkligen under det ställe, der öppningen till grottan varit, innan Renaud och Chamaleou tillstängt densamma.

Repet, som afskurits uppe på klippan af Marcus, hade, såsom läsaren torde minnas, fallit i sjön med de många tjufvar, hvilka då befunno sig

derpå, men fastnat i en ring utanför öppningen till grottorna.

Sulpice fattade tag i en af ändarne till repet.

— Jag sade ju, att vi befunno oss under ingången till grottorna! — utropade han. — Här är repet, på hvilket man kom ditin.

— Och, — tillade Mathieu, — då det icke blifvit åter upphaladt, bevisar det, att, ingen vändt tillbaka till grottorna, sedan vi begåfvö oss derifrån.

— Men jag ser inte öppningen! — anmärkte Jehan.

— Inte heller jag!

— En idé! — fortfor Jehan, i det han åter tog till ordet, efter att ha ett ögonblick under tystnad noga betraktat platsen; — om en af oss toge repet.

Mathieu grep tag i repet och drog båten såmedelst inåt land, så att den nästan rörde vid klippans fot.

— Sträck på ändan! — sade han till de båda andra; — jag skall klättra upp.

— Vänta! — utbrast hastigt Sulpice.

Mathieu och Jehan vände sig lifligt om.

Sulpice låg med hufvudet hvilande på relingen af båten och såg in i en af vågornas ständiga squalp bildad urholkning vid sjelfva foten af klippan.

— Hvad är det? — frågade Mathieu.

Sulpice förmådde sina kamrater att luta sig ned och visade dem under det utskjutande klippblocket ett slags liten strandbädd, beströdd med hvit sand.

— Hvad är det? — sade Jehan.

— Låt oss se efter! — sade Sulpice.

Båten drefs in under det af naturen bildade hvalfvet, tills den uppnådde strandbädden.

— Här är aldeles kolmörkt.

— Vänta! — sade Mathieu; — vi ha en fackla i båten. Gif mig eldstålet, jag skall tända på henne.

Båten gjordes fast och Mathieu tände facklan.

De trenne männen hoppade i land och togo några steg framåt; med de stannade tvärt alla tre, och utstötte ett skri af beundran, blandadt med öfverraskning, glädje, ja yrsel.

LXXIII.

Den vansinnige.

Skenet från facklan hade upplyst hvalfvet, som innehöll de trenne brödernas alla bländande rikedomar.

Klippstycket, som höjt sig, efter det den gamle La Chenaye, Renaud, Richard och de båda kvinnorna aflägsnat sig, hade nu åter sänkt sig.

El-Kebir, lejonet, som vaktade skatten, fans icke i hålan.

Sulpice trampade, under det han gick framåt,

på människoben, som lågo kringspridda här och der; det var kvarlevorna efter den olycklige Chamäleon.

De trenne tjufvarna betraktade hvarandra, liksom för att fråga sig sinsemellan, om de icke drömde och om de borde tro på den fabulösa verklighet, som nu tedde sig för dem.

Derpå stack Mathieu facklan i en ring, som fans i klippan, och alla tre rusade på en gång fram: den ene föll öfver en hög rubiner, diamanter och smaragder, i hvilka hans armar fördjupade sig ända till armbågen, den andre valtrade sig rusig i guldhögen! den tredje tog upp hela gröpnar af juveler och smycken.

Alla tre skreko, tjöto och nästan greto af glädje: de voro alla tre liksom rusige genom åsynen af denna otroliga rikedom.

— Till båten! — utropade en utaf dem plötsligt.

Det var en sällsam scen att åse, huru de tre männen skyndade med sina rikedomar till båten, hvars botten liknade en gnistrande väg af ädelstenar, juveler, silfver och guld. Inom ett par minuter var båten full-lastad, så att den var nära att kantra. Relingarne togo in vatten och hafvet tycktes begärligt fika efter att få i sitt sköte neddraga båten med dess dyrbarheter, men tjufvarne inlastade alltjemt ännu mera och den genom egandet af denna oskattbara rikedom framkallade febern kom dem att förgäta all försigtighet.

Slutligen var det dyrbara hvalfvet nästan tomt ... Ännu en gång tillbaka till grottan och alla La Chenaye's rikedomar skulle vara hopade i tjufvarnes båt. De tre männen togo hvar sitt nytt fång juveler och skulle skynda till båten med den nya bördan, men i samma ögonblick föll facklan ned från ringen, der Mathieu fästet henne, och slocknade.

De tre männen mötte en fast mur, der de trodde sig skola finna blott ett tomrum.

Alla tre utstötte ett skri af häpnad.

— Facklan! facklan! — skrek Sulpice och släppte sitt rof ur händerna, för att skynda bort till det ställe, der facklan setat.

— Båten! båten! — tjöt Jehan. — Hvar är den?

— För djefvulen! marken darrar! — utropade Mathieu i detsamma och var nära att falla omkull.

Han hade ej väl hunnit säga detta, förrän ett doft dån hördes.

Sulpice hade åter tagit upp facklan och tändt henne.

Hvalfvet upplystes klart ... tjufvarne stodo som slagna af åskan.

Strandbrädden fans icke mera ... båten hade försvunnit, och der man kort förut sett hafvet, reste sig nu en jernbeslagen mur, hvori man anbragt en dörr.

De tre männen slogo sig för pannan och trodde sig skola blifva vansinniga.

— Båten! båten! — tjöto de med förfärande förtviflan.

Alla tre rusade mot dörren, i hopp om att der finna den försvunna öppningen, men de möttes endast af en trappa, som förde till en högre våning.

De skyndade uppför trappan och befunno sig snart i en stor grotta midt bland en mängd fat, som stodo symetriskt ordnade omkring väggarne.

— Grottorna! — utropade Sulpice.

— Grottorna! — upprepade de båda andra med tilltagande häpnad.

De hade ännu icke återkommit från sin öfverraskning, då genomträngande skri trängde till deras öron, och inna de ännu kunde uppfatta hvarifrån ropen kommo, störtade en qvinna in emot dem.

Denna qvinna, med sitt orediga hår, sönderslitna kläder och förskräckelsen afmalad i sina anletsdrag, var Catharina.

— Hjelp! hit! försvara mig! — ropade hon och nedföll för Sulpices fötter.

— Dö! dö! — ljöd i detsamma en dyster röst.

Mäster Eudes kom nu med en dolk i ena handen och en fackla i den andra inrusande i gången, hvilken våra läsare känna.

Bakom honom kommo tvenne män, Mercurius och Richard.

De trenne tjuftarne stodo orörliga och stumma vid åsynen af denna oväntade scen.

Catharina sprang åter upp, skyndade till trappan, som förde till hvalfvet, och försvann snart i djupet af klippan.

— Hon skall ej slippa undan! — tjöt mäster Eudes. — Fjedern är för! Alla utgångar äro tillbommade.

Mercurius kastade sig emellan den gamle och den hemliga trappan.

— Ni får ej döda henne! — sade han.

— Hon måste dö! — skrek den gamle. — Min dotter är död! ... jag behöfde hennes blod, för att fullända mitt verk ... Evigheten ... hit till hjelp elementarandar ... Satan! satan! min själ är priset för handeln ... jag accepterar ... men hon måste dö, hennes död skall kanske återköpa mitt lif.

— Ni skall ej döda henne! — återtog Mercurius. Catharina kan ännu vara oss till nytta.

— Döda! mörda! — upprepade mäster Eudes med skri, hvilka ej mera hade något menskligt uttryck.

— Han är vansinnig! — sade Mercurius.

— Han är vansinnig! — upprepade Richard.

De hade rätt: den gamle var vansinnig.

När Mercurius och grefven efter deras hastiga försvinnande från Röda huset rusat bort, den ene med mäster Eudes och den andre med Alda, hade de kallat på Richard och kastat sig i lådan, som mäster Eudes, Renaud, Richard och de båda unga flickorna förut begagnat, när de hissade sig upp på gården.

De hade stigit ned alla fem. Grefven hade kastat af kedjorna, på hvilka lådan hängt, för att hindra några att förfölja sig.

Renauds båt låg ännu vid foten af klippan.

De hade med denna båt rott till grottorna, men då Mercurius säkerligen icke kände till hemligheten med hvalfvet, hade han velat klättra uppför klippan.

Mercurius hade i mörkret ej kunnat se, att Renauds båt aflägsnade sig från hålan under berget. Han hade trott, det Renaud och hans kamrater hade firat sig ned med repet.

Mercurius underrättades af Richard om det medel, hvarigenom mäster Eudes gifvit dem tillfälle att undkomma. Grefve de Bernac hade hvarken yttrat ett ord eller gjort en åtbörd, som förrådde, att han visste mer än sin bror.

Mercurius vände sig ifrigt frågande till den gamle. Denne svarade icke.

Böner, hotelser, ingenting kunde förmå honom att säga, hvar fjedern fans.

Mercurius bleknade af oro och raseri: det fans ej något medel att kunna komma in i grottorna. Öppningen var tillbommad och det behöfdes betydligare krafter än hans för att få upp den. Öppningen i hålan i dalen var också oanvändbar.

Det fans således blott ett medel att kunna komma till skattkammaren; det som Richard anvisat, men dertill behöfdes ovilkorligen den gamles medverkan, då han ensam kände till fjedern.

Mercurius ville dessutom åt rikedomarne. Han fruktade med skäl lagens förföljelse och ville rädda millionerna, i händelse han skulle bli tvungen att fly.

Grefve de Bernac hade dittills icke tyckts fästa den ringaste uppmärksamhet vid de oroliga frågor, som hans bror gjorde mäster Eudes och Richard.

Han tycktes endast tänka på Alda, som han sökte återkalla till lifvet.

Han hade verkligen lyckats stämma bloden och undersökte noga såret.

Brisen var gynnande, båten gick för fulla segel; Mercurius satt vid rodret och Richard skötte förseglen.

— Ingen ädlare del är skadad, — sade grefven för sig sjelf. — Hon skall åter komma sig.

Det var detta ögonblick Mercurius, skälvande af vrede och raseri, sökte att, ehuru förgäfvets, förmå den gamle tala.

— För djefvulen! — utropade han och grep våldsamt tag i masten, som om han velat bryta sönder den. Har du blifvit aldeles galen, Humbert!

Huru är det fatt med dig? — frågade grefve de Bernac kallt och höjde hufvudet.

— Och det frågar du mig? — sade Mercurius. Har du då icke hört, hvad jag sagt dig? Hvad! du tänker då verkligen förbinda denna qvinna, när faran är så öfverhängande? Vi kunna icke återvända till grottorna! Öppningen från dalen är tillbommad inifrån.

— Det är icke sant — sade grefven — men det finnes en tredje öppning, bildad vid sjelfva foten af klippan.

— Du känner till den?

— Ja, men jag vet icke, huru den skall öppnas utifrån.

— Hvem känner då till denna hemlighet?

— Vår far.
— Men han vägrar ju att tala.
— Vägrar han att tala? — utropade grefven och vände sig till gubben.

— Fråga sjelf, Humbert!
Grefven tog den gamle La Chenay's händer. Denne lydde den rörelse, som den unge mannen gaf åt hans kropp, utan att han ens tycktes ha något medvetande deraf. Hans ögon tillkännagäfvade ej något medvetande eller känsla.

— Min far — sade grefven.
Mäster Eudes tycktes icke höra.
— Min far — upprepade den unge mannen — det gäller lifvet! Säg oss hemligheten med öppningen, som vetter åt hafvet.

Den gamle svarade icke. Grefven skakade honom våldsamt.

Mercurius skummade af raseri.
— Vill ni ej tala? — utropade grefven. — Återkalla ert förnuft! Vi måste in i grottorna, annars äro vi förlorade!

— Han skall ej tala — skrek Mercurius. — Han hör dig ej engång, Humbert, han är vansinnig!

Den gamle förblef orörlig, allt tillkännagaf hos honom, att hans förnuft flytt.

Flera timmar förflyto under ifriga försök att återkalla gubben till lif.

Blodet kokade af vrede och otålighet i ådrorna på Mercurius, hans bror och Richard.

Fäfängt, och dagen gick in, utan att den gamle vaknade ur sin letargi.

Slutligen hördes ett doft buller, likt en aflägsset rullande åska, från det inre af klipporna.

Mäster Eudes spratt till.
— El-Kebir! — mumlade han. — Han ropar mig!... Jag skall komma till dig, mitt lejon!

Han gjorde en rörelse, liksom för att stiga öfver relingen till båten. Richard höll honom tillbaka.

— Mästare! — sade han — akta er! hålan är tillsluten.

— Låt fjedern springa! — sade mäster Eudes, utan att dock hans slöa blick erhöill något lif.

— Hvar är denna fjeder? tala, min far! — utropade Mercurius oroligt.

— Der! — svarade den gamle, utan att vända bort hufvudet.

Han visade på ett ställe i klippan. Mercurius dref på båten, grefven utsträckte handen och utstötte ett glädjerop.

Han hade funnit fjedern.

Den inre väggen till hvalfvet sänkte sig. Mercurius och grefven sprungo in, mäster Eudes och Richard följde dem.

Grefven hade tagit den unga flickan i sina armar. Han visste, att i grottorna skulle finnas nödiga saker för att rätt vårda den sårade.

Mercurius, som ansåg sig säker om att skat-terna voro kvar, hade velat besöka grottorna, innan han begaf sig af, och hemta Catharina, som var kvar i gången. Hans bror hade gillat detta förslag.

Okunnig om att mäster Eudes lemnat D'Helmont de handlingar, som bestyrkte Marcus rättigheter till namnet och titeln af grefve de Bernac, hoppades de båda männen ännu kunna återtaga den roll, som de hittills spelat så skickligt.

Till detta ändamål kunde Catharina ännu vara dem nyttig.

Man måste derfor in i grottorna. Men det fanns ingen kommunikation dit, sedan väggen sänkt sig under vattenytan, der trappan och dörren funnos urholkade.

Mercurius och grefven betraktade hvarandra med ny oro, då lejonet, som legat i en vrå, långsamt reste sig och kom och smekte den gamle.

El-Kebirs närvaro tycktes uppväcka mäster Eudes ur sin nedslagenhet.

Smekande djuret med sin torra hand, stälde den gamle kosan mot det inre af hålan, der han med en ny mekanism, som han söner icke kände till, blottade en brant sluttning, hvilken han steg uppför, alltjemt åtföljd af lejonet.

De andre följde den gamle, men lemnade klippväggen kvar under vattenytan, för att i händelse af en öfverrumpling snart kunna draga sig tillbaka.

Dagen var, såsom vi sagt, inbruten och i detsamma de båda bröderna gingo in på den tränga och branta stigen, kommo de tre tjufvarne till foten af berget.

Snart uppnådde mäster Eudes ett af hvalfven, icke det stora, der krutfaten funnos, utan den låga gången, som förde till de hemliga grottorna. Sedan han väl kommit in i den lilla mellersta grottan eller salongen, hade han stannat, utan att yttra ett ord.

El-Kebir lade sig ned på mattan och den gamle satte sig ned vid vilddjurets sida.

Mercurius och Richard sökte få isönder spiseln, som var till hindern mellan dem och det ställe, der Catharina skulle vänta på dem.

De lyckades få reda på mekanismen, och Catharina, som under flere timmar legat försänkt i väntans dödande oro, utstötte ett gällt glädjerop vid åsynen af de båda bröderna.

Hon var snart inne hos dem och spiseln fick återtaga sin plats såsom stängsel för polissoldaterna.

Men i detsamma sprang mäster Eudes häftigt upp under ett utrop af raseri. Åsynen af Catharina framkallade detta utbrott.

Han tog sin dolk och rusade på Catharina, hvars hals han omfattade med sina knotiga händer. Den unga qvinnan slet sig dock häftigt ifrån honom och rusade ut i gången.

Mäster Eudes förföljde henne med dolken i hand. Mercurius och Richard följde, och Catharina kom just inskyndande i stora grottan, då de tre tjufvarne inträngde derstädes.

— Han är vansinnig! — sade Mercurius och ville hindra gubben från att begå brottet.

— Dö! dö! — upprepade den gamle alltjemt. Brottets instinkt beherrskade ensam hans grande hjerna.

Han hade velat döda Diana. Detta mord hade förhindrats. Nu vid åsynen af Catharina greps han af samma törst efter qvinnoblod.

LXXIV.

Explosionen.

Mercurius och Richard ville hålla den gamle tillbaka, men han hotade dem med spetsen af sin dolk.

— Akta er! — skrek Mercurius och sprang åt sidan — klingan är förgiftad: den minsta rispa skulle verka dödande.

— Blod! mitt barn! evigheten! tjöt mästern Eudes och gjorde ett språng, framåt, likt en vildkatts.

I detsamma inträdde grefve de Bernac med Alda i sina armar i stora grottan. Den unga flickan var förfärligt blek.

Grefven lade hennes liflösa kropp ned på sanden, som betäckte marken i grottan, och närmade sig till den gamle, som vid åsynen af sin andre son hejdat sig i sin ifver.

Tjufvarne, som stodo till hälften dolde bakom krutfaten, voro, utan att sjelf bli sedda, vittnen till denna uppskakande scen.

— Min far! — sade grefven och fattade mästern Eudes i armen — återkom till edra sinnen! Det är ej Catharina ni bör döda. Hennes död skulle vara alldeles onyttig. Blif åter lugn, min far, vi behöfva hela er skicklighet för att kunna segra öfver våra fiender. Tänk på framtiden.

— Framtiden inföll den gamle, hvars förstånd nu tycktes börja klarna. — Framtiden finnes icke mera! Mina stunder äro räknade... Jag skall dö... Det är ni, som dödat mig, men min hämd skall bli förfärlig! Ah, nu känner jag igen er! Mina ögon öppnas... den slöja som betäckte dem, är söndersliten.

Mästern Eudes ryckte loss sin hand från grefvens, lade sina afmagrade armar i kors öfver bröstet och lät sin febersjuka blick vandra från den ene till den andre af de omgifvande personerna.

— Ni har hindrat mig från att döda den, som jag skulle — fortfor han. — Ni har uppoffrat den, som varit er far, er chef, er lärare, för er vansinniga ärelystnad, edra laster och begär. Ni har velat kasta bort verktyget, då det icke mera kunde tjena er... men min hämd har förekommit ert förräderi! Jag skall dö... och j ären förlorade! Ja, förlorade! — upprepade den gamle med en ytterlig häftighet, som bebådade ett snart förnyadt utbrott af vansinne. Jag har lemnat d'Helmont bevisen på, att grefve de Bernac ännu lefver.

— Har ni gjort det? — utbrast Mercurius.

— Ja, jag har gjort det! Ah! j han hindrat mig från att återköpa mitt lif och j han velat, att jag icke skulle draga er ned i agrundan!

Mästern Eudes utstötte ett dystert hänskratt.

— En enda hade förstått mig, fortfor mästern

Eudes. En enda kunde tjena mig, en enda hade rättighet att bära en titel, som min vilja och mina kunskaper hade gifvit er alla tre! Han är död! Mercurius har sagt mig det! Ni har dödat Renaud er bror, liksom ni dödat den gamle La Chenaye, er fosterfar! men La Chenaye dör, och allt skall dö med honom.

Grefven och Mercurius betraktade hvarandra förvånade.

— Sanningen är känd! — mumlade den falske Bernac, hvars ögon slungade lysande blixtar. Ni har lemnat hemligheten åt d'Helmont!... Hela bygnaden ramlar... Men nej, återtog han högt, det är icke möjligt! Ni har blott velat drifva gäck med oss, gamle!

— Renaud är död! — upprepade mästern Eudes.

— Renaud lefver, min far! — utbrast grefven. Det är han, som talar till er!

— Renaud! — upprepade den gamle.

— Ja, Renaud, som ännu en gång triumferat öfver sina fiender! Ni känner ju igen mig, min far! Se här tecknet, hvarom ni icke kan miss-taga er.

Den unge mannen blottade sin venstra arm och visade nära skulderbladet ett ärr i köttet.

Mästern Eudes och Mercurius hade rusat fram.

Den ene utstötte ett skri af glädje, den andre af raseri.

— Ah! — sade Renaud och vände sig till sin bror — du och Humbert hade hoppats öfvervinna mig, men, som du ser, har jag vetat slippa undan. Påminn dig scenen i klosterfängelset. Du lemnade mig ett ögonblick ensam med Humbert. En falsk signal tvingade dig att aflägsna dig — och när du kom tillbaka, hade Humbert intagit min plats! Det är han, som nu sväfvar i galgen i Fécamp.

— Ah! — skrek mästern Eudes, — jag måste ännu lefva en tid! Du skall hjälpa mig att döda den, som brutit sönder det magiska trädet... du har svurit derpå! Oss tillhör ännu makten!

— Men mig ensam d'Helmonts skatter! — sade Mercurius och skyndade bort till Alda.

— Lemna denna qvinna! — sade Renaud.

— Hon är min! — genmälte Mercurius. — Jag behåller henne, och om du hotar mig, dödar jag henne! Ah, jag har nog genomskådat dig, Renaud! Du har velat dina bröders undergång, jag trodde dig skola nu vara straffad, men då helvetet beskyddat dig, vill jag nu hämnas Humbert. Den gamle har förrådt hemligheten med namnet Bernac och jag behåller den lärdes skatter!

De båda bröderna mätte hvarandra ett ögonblick under tystnad med blickarne.

Mercurius, som stod till hälften lutad mot Alda, följde, beväpnad med sin dolk, noga Renaud, som hade handen på trycket till sin pistol, men tycktes tveka om att låta den brinna af.

En graflik tystnad rådde under några ögonblick i grottan. Richard vågade ej göra en åtbörd.

De trenne tjufvarne väntade oroliga, hvad som skulle inträffa.

Plötsligt hördes ett gällt hänskratt. Mäster Eudes hade fått ett nytt anfall af vansinne och raseri.

— Döda! döda! — upprepade han som förut. Framtiden! . . . evigheten! . . .

Han höjde ännu en gång sin förgiftade dolk och började åter springa omkring i grottan.

Han stannade efter en stund framför Mercurius. Han hade blifvit varse Alda.

— Ah! — utbrast han med ett glädjeskri, — jag skall återköpa mitt lif.

Härvid rusade han mot Alda, som Mercurius skyddade med sin kropp. Mercurius undvek anfallet, grep gubben i axlarna och kastade honom långt bort med en sådan häftighet, att den gamle rullade flere hvarf omkring på marken.

Mäster Eudes ville åter resa sig upp, men förmådde icke. Han hade brutit sig i ena benet och fått sig ett djupt sår i hufvudet.

En stark knall ljöd derpå i grottan, följd af ett skri af smärta.

Renaud hade med otrolig kallblodighet begagnat sig af detta ögonblick, då Mercurius stred med den gamle, och skjutit honom i bröstet.

Mercurius föll till marken vid sidan af den gamle.

— Ah! — utbrast Renaud, — äntligen tillhör då makten mig ensam.

Han blef i detsamma varse de trenne tjufvarne.

— Det är satan sjelf, som skickar dem hit, — sade han. — Till hvalfvet och bort med skatterna: hafvet är fritt!

De lydde utan att söka försvara sig, till den grad befunno de sig ännu under intrycket af en växande häpnad.

Renaud tog åter Alda i sina armar och följde med Richard efter tjufvarne. Mäster Eudes förblef ensam.

— Min son! Renaud, hjälp! — skrek han oroligt. — O! han öfvergifver mig . . . jag måste dö!

Den gamle släpade sig, med frågande mun, vidt uppspärrade ögon och blodigt ansigte framåt i sanden; han var förfärlig att åse.

Hans läppar stammade några meningslösa ord. Han var en bild i hela dess förfärlighet af lastens qual.

Plötsligt rusade lejonet, som stannat i gången, in i grottan.

Den gamle såg det: en blixst af förnuft genomkorsade åter hans hjerna.

— El-Kebir! hit! du är trogen, du!

Lejonet gjorde ett språng emot honom, men i stället att efter vanan smeka sin husbonde, stannade det och reste sig på bakbenen; det skakade sin mahn och piskade sina sidor med svansen. Gapet öppnades och visade en glänsande tandrad.

Flåsande betraktade det ömsom den gamle och ömsom Mercurii blodiga lik. Det tycktes med vållust inandas ångorna af de olyckliges blod.

Mäster Eudes släpade sig framåt: lejonet lät höra ett vildt rytande och lade sin ena tass på den gamle.

Denne insåg faran, som åter bragte honom till besinning. Han gjorde en sista ansträngning,

reste sig upp, beväpnade sin blick med hela dess magnetiska kraft och lät den falla på El-Kebir.

Djuret ryggade tjusadt tillbaka; men säkerligen blygandes öfver detta bevis på svaghet, röt det åter till och gjorde i raseri några vilda språng genom grottan.

Härunder stötte det omkull några af krutfaten, som sprungo sönder, så att krutet ströddes omkring öfver hela grottan. Derpå vände djuret tillbaka till mäster Eudes.

Häftiga rop hördes nu i grottan. Renaud och Richard upptäckte säkerligen att skatterna voro borta och stredo i sin vilda ifver med tjufvarne.

I detsamma El-Kebir skulle rusa på mäster Eudes, syntes Renaud i trappan.

— Hemligheten! — sade han, — huru skola vi öppna grottan?

Renaud visste ej, att hans far låtit fjedern springa, sedan tjufvarne inträdt och att intet medel till flykt meri fans.

Men då den gamle såg sin son återkomma, tvingad af nödvändigheten, uppaf han ett torrt hänskratt och visade lejonet på Renaud.

De rullade båda omkring på marken, mäster Eudes utstötte vilda glädjeskri, men lejonet släppte sitt byte och återvände till honom, då i detsamma Mathieu, Richard och Sulpice kommo tillbaka in i grottan. Djurets raseri fördubblades och hela klippan genljöd af dess rytanden.

Pennan nekar sin tjänst vid beskrifvandet af denna scen, då plötsligt ett menskligt skri öfverröstade lejonet . . . en blixst genomdrog grottan . . . klippan skakades nästan i grund . . . en stark knall trängde genom luften ända till Fécamp.

Då El-Kebir sista gången rusade på mäster Eudes, grep denne facklan, som han släppt då han föll, och egde nog styrka kvar att kasta den bort bland de sönderslagna krutfaten.

Polissoldaterna kommo då till förödelsestället . . . En hvitaktig sky inhöljde klippan och hafvet . . . när den sedan skingrades, sågo de förvånade soldaterna endast en hög spillror.

Klippstyckena ramlade från hvarandra, hafvet dånade och brusade . . . En djup tystnad hade följt på knallen och klippan darrade ännu.

Vid samma tid såg folket i Fécamp, trängandes på salutorget, upp på galgen, der deliqventens kropp hängde och skälde för vinden.

Rättvisa var skipad: La Chenaye var hängd!

Epilog.

Den 15:de Juni 1607

Läsaren torde påminna sig fru Perrines hus vid gatan Hoqueton i Paris, der baron de Grandair, på anvisning af den gamle sergeanten vid Porte Neuve, hyrt sig ett rum, dit han flyttat in straxt efter duellen mellan La Guiche och grefve de Bernac.

Den vackra värdinnan kom, snyggt helgdags-

klädd, hem aftonen till ofvanskrifna dag med en korg hängande på venstra armen, och ett väl försegladt paket i högra handen. Hennes ansigte uttryckte helse och glädje, och hennes steg hemåt tycktes bevingade, som om man hemma väntar sig mycken glädje.

Inkommen i sin boning, gick hon med snabba steg genom första salen, der hon satte korgen med paketet på ett bord.

— Se här! — sade hon till sin piga, en stor grofväxt flicka; — är allt i ordning? Skynda, Fanchette! och låt oss se till i köket. Det är höga herrar, som skola dinera hos oss i afton.

Derpå fortfor hon, vänd till en gosse, och utan att gifva pigan tid att svara:

— Och Anjouvinet? Är det godt? . . . Skynda, fort! Jag skall gå upp och se efter, om ingenting fattas på bordet.

Med dessa ord ilade fru Perrine, snabb som en lärka, uppför trappan till andra våningen: hon stannade framför en dörr och kleppade sakt på.

Hon öppnade sedan dörren. Rummet innanför var riktigt högtidspyntadt. Midtpå golvet stod ett bord med en vacker snöhvit duk och snyggt bordsilfver. Möblerna, väl putsade och med nya öfverdrag, hade en ovanlig glans.

Längst borta i rummet, bredvid ett öppet fönster, stod en ung, välväxt man.

— Jag ber tusen gånger om förlåtelse, min bäste herr baron, — sade fru Perrine med en djup nigning, — jag kommer för att se efter, om allt är i ordning.

— Var så god, min vackra värdinna! — svarade Marcus leende.

— Jag sätter mycket värde på, att mitt hotell får behålla sitt goda rykte, skall jag säga.

— Deri har ni rätt.

— Hvad jag är glad. Mitt hus har aldrig inrymt en så vacker samling af förnämna herrar: chevalier de La Guiche, markis d'Herbaut och hans nåd ståthållaren! och magistratspersoner och prokuratorer!

— Men det gör mig ledsen, att denna middag väl blir den sista jag kommer att gifva baronen.

— Ah, lugna er min sköna värdinna! Om jag i dag vinner min process, skall jag aldrig glömma edra välvilliga omsorger om mig, och jag lofvar er, att komma hit åtminstone en gång om året för att dinera med mina vänner.

— Domen skall således falla i dag?

— Ja, — svarade Marcus. — Processen har nu varat i två år och sju månader, det är således på tiden att rättvisa skipas.

— Men, — tillade fru Perrine, — huru kommer det sig, att ni, nådig herre, icke är närvarande vid domstolen i dag, då utgången af processen måste intressera er så mycket?

— Jag har hittills haft mod till allt, — svarade Marcus; — men jag känner mig ej ega nog mod att gå och höra domen fällas. Ser ni, min fru, det är ej frågan om en penningevinst, det gäller min heder.

Fru Perrine kände sig rörd af den ton hvarmed Marcus uttalade dessa ord.

— Låt oss hoppas! — sade hon; — låt oss hoppas!

Klockan slog i närmaste kyrktorn.

— Half ett! — utropade hon: — middagen är bestäld till klockan ett. Fort, jag skyndar till mina förberedelser.

Marcus var ensam. Den unge mannen lutade sig mot fönsterposten och hängaf sig åt sina drömmar, i hvilka hans förflutna lif passerade mönstring för hans tankes öga.

Han stod så en lång stund. Klockan var nära ett och ingen syntes ännu. Marcus' oro ökades från minut till minut.

Slutligen slog klockan ett.

— Ett, — sade Marcus, i det han stannade och blef ytterligt blek; de komma icke . . . de skola ej komma . . . Ah, processen är förlorad, och ingen af dem vågar delgifva mig denna sorgliga nyhet . . . Min Gud! skall Du då icke hysa något medlidande med mig!

Plötsligt ljödo brådskande steg i trappan. Marcus blef nu alldeles karmosinröd. Blodet susade för hans öron.

Dörren öppnades, Chevalier de La Guiche och markis d'Herbaut stodo på tröskeln. De befunno sig båda i stor hoftoalett. De gingo med hattarne i hand och gravitetiska steg in i rummet.

Marcus, ur stånd att taga ett enda steg eller yttra ett ord, stod stum och djupt skakad.

— Förut — sade chevaliern och bugade sig djupt — förut ha vi, markis d'Herbaut och jag förledts att ett ögonblick betviffa hr baron de Grandairs ord, ehuru vi för öfrigt alltid erkant hans lysande och stora egenskaper. Nu i dag ej allenast erkänna markisen och jag vårt begåagna fel, utan vi bedja äfven att det må vara glömdt, och i det vi ödmjukt buga oss, bedja vi herr grefven Marcus Henri de Bernac om förlåtelse.

Marcus utstötte ett skri och sträckte ut händerna framför sig.

— Mina vänner! . . . mina vänner! — stammade han.

Tårar afbröto honom. La Guiche och d'Herbaut sökte, djupt upprörda, icke dölja sina egna tårar.

Men plötsligt vände markisen sig lifligt, sägande:

— Kom!

En gammal man inträdde nu i sin ordning. Marcus skyndade emot honom.

— Min andre far! — utropade han.

— Ah! — sade den gamle och höjde ögonen mot himlen — rättvisa är skipad! jag har fullbordat mitt verk! Henri! Blanche! j, som hören mig deruppe i himlen, j, som välsignen ert barn, j sen, att jag hållit min ed!

Marcus slöt d'Helmont i sina armar och tryckte honom mot sitt bröst.

Tårar runno utför allas kinder. Men dessa tårar voro glädjens, dessa snyftningar erkänslans och tacksamhetens.

På tröskeln stod fru Perrine, för sällskaps

skull och af godt hjerta gråtande sin näsduk alldeles våt.

— Låt oss dinera! — sade La Guiche, — och glädtigt fira grefve de Bernacs lycka!

— Ack! — mumlade d'Helmont — att jag icke har hos mig den engel, som så länge varit mina dagars glädje! Min stackars Alda!

Marcus sänkte sorgset hufvudet.

— Arma barn! — sade han. — Hon har blifvit ett oskyldigt offer för sin fars brott! I min tanke är hon min syster, ty ni är min far, seigneur d'Helmont, och Alda har varit fröken d'Aumonts kamrat i fångenskapen.

— Alda! La Chenayes dotter! — återtog den gamle lärde med tårfylld stämma. Denna kränkning för den unga flickan ända i grafven! På hennes grafvård måste man rista detta af alla föraktade namn, eller lemna det kors, som jag rest på grafven, utan inskrift. Den förbigående kan ej ens uppsända en bön för den, som varit min dotter! La Chenayes dotter! stackars arma varelse!

Oaktadt den glädje alla rönt, var midnatten likväl föga lifvad. Chevaliern var måhända den ende som talade med feberaktig ifver.

Då middagen var slut, reste sig Marcus från bordet.

— Min far, mina vänner — sade han — viljen j nu följa mig till hr d'Aumont, som jag är så mycken tack skyldig för det vänliga emottagande, han alltid värdigats visa mig...

— Ja — sade d'Helmont — låt oss begifva oss till ståthållaren; Diana väntar oss.

Marcus rodnade lätt, då han nu hörde den unga flickans namn.

Vägen till ståthållarens palats var snart tillryggalagd.

Under hela färden höll chevaliern sig beständigt på afstånd från d'Helmont, liksom af föresats så att Marcus blef deröfver förvånad, ehuru han ej vågade fråga sin vän om orsaken.

Markis d'Herbaut red bredvid d'Helmont och visade honom den mest smickrande uppmärksamhet.

D'Aumont och Diana kände redan utgången af domen, Ståthållaren tryckte, djupt upprörd, grefve de Bernac i sina armar, och Diana darrade så, att hon ej kunde yttra en lyckönskan till den unge mannen.

Marcus lösgjorde sig sakta ur ståthållarens armar.

— Min vän — sade han — med osäker stämma — jag har en begäran att framställa till er.

— Tala, Marcus! sade d'Aumont.

— Hvad jag har att säga er, kan blott höras af er ensam — tillade Marcus.

D'Aumont begaf sig med den unge mannen in i ett kabinet, der de kvarstannade en stund. Men när de åter kommo ut, strålade grefve de Bernacs anlete af den lifligaste glädje, och herr d'Aumont's förråde en rörelse, hvori lyckan innehade första rummet.

Ståthållaren gaf den unge mannen ett tecken. Denne närmade sig Diana, föll på knä för henne och hviskade med kärlekens förtrollande stämma:

— Diana, jag älskar er!

Diana rodnade som en nyfödd majros.

— Ah! — fortfor Marcus med ett uttryck af obeskriflig ömhet — under de tvenne år jag nu sett er hvarje dag, har er bild ej ett ögonblick lemnat mina tankar och mitt hjerta har alltid kvarglömt sig hos er. Jag har ingenting sagt, Diana, ty af denna process berodde mitt lifs lycka. Om jag endast haft ett ringa namn och en tom titel att erbjuda er, skulle jag ha rest, utan att återse er... I dag tillåter Gud mig återtaga mina faders namn och titel. Under namn af grefve de Bernac, har en usling varit nära att störta er i förderfvet, denna titel och detta namn ha besudlats genom vidrörandet af denne man; rena dem, Diana genom att dela dem med mig och må framtiden utplåna ända till minnet af det förfutnas lidanden!

Diana svarade icke. Hon såg på sin far; derpå räckte hon Marcus en af sina små händer och tryckte med den andra d'Helmonts.

— Han har sagt mig — hviskade hon — att ni är hans far!

D'Helmont skakade, synbarligen glad på hufvudet. La Guiche och d'Herbaut betraktade hvarandra leende.

Chevaliern närmade sig nu Diana.

— Fru grefvinna de Bernac — sade han och tog fram ett pergament ur bröstet till sin rock det tillhör endast er att lemna detta papper från konungen till er trolofvades vän.

Han visade härvid på d'Helmont.

Diana tog förvånad pergamentet och lemnade det åt den lärde.

Denne vecklade upp och genomögnade det.

— Min Gud — utropade han med en tacksam blick mot himlen — Din godhet är oändlig!

Derpå tillade han rörd, vänd till Marcus, markisen, chevaliern och Diana!

— Mina vänner, konungen tillåter mig på Aldas graf resa en vård med det namn mina fäder lemnat mig i arf.

Pergamentet var en akt, undertecknad af Henrik den fjerde, konung af Frankrike och Navarra, genom hvilken den arma Alda erkändes ha varit dotter till seigneur d'Helmont.

Hädanefters skulle ej namnet La Chenaye mera besudla det minne, den unga flickan lemnat kvar på jorden.

D'Helmont slöt La Guiche i sina armar.

— Den enda tröst mitt hjerta kunde få erfara — sade han — har jag er att tacka för!

— Vi skola begifva oss till Etretat — inföll Diana, i det hon närmade sig den nu lycklige lärde, och våra böner skola höja sig upp till henne, som Gud i sin allvishet behagat kalla till sig!

Slut.